

פרוטוקול מס' 72

מישיבת ועדת שירותים ציבוריים
יום א', י"ד בשבט תשל"ה - 26 בינואר 1975, שעה 11.00

ג כ ח ד :

ה. גרוסמן - היו"ר	<u>חברי הוועדה:</u>
ה. זינדל	
י. בארי	
ל. דיציאן	
מ. שינמן	
א. ורדיגר	
ח. שמעוני	
מ. יריד	

ש. נעמן - היועץ המשפטי של משרד הבריאות	<u>מוזמנים:</u>
ד"ר מאיר - מנהל האגף לבריאות הנפש	
י. קרפ - משרד המשפטים	
ר. טל - משרת ישראל	

מ"מ מזכיר הוועדה: ר. יודקביץ

ר ש מ ה: מרל כהן

סדר היום: חוק לטיפול בחולי נפש (תיקון מס' 2), תשל"ה-1975

97/1

(תקנה ביום 5.2.75)

אני פוחחת את הישיבה.

היו"ר ח. גרוסמן:

ה. זיידל:
יש לי שאילתא. השאילתא שלי נוגעת בעצם למשרד הבריאות. נודע לי ביום שישי בוועדת העבודה, כי אחיות חזרו לעבודה לבתי-חולים לאחר המדיניות הכלכלית, וכאילו הבעיה של מחסור באחיות אינה כה חריפה ובכמה מקרים היא לא קיימת.

מי מסר את זה?

היו"ר ח. גרוסמן:

ה. זיידל:
מסר את זה הכלכלן הראשי של משרד הקליטה והנושא קיבל אישור, מיד במקום, של המשרדים האחרים.

משרד הקליטה יודע מה נקלט אצל עולים.

היו"ר ח. גרוסמן:

ה. זיידל:
נציג משרד הקליטה מסר אינפורמציה. כאשר הוא מסר אינפורמציה זאת, נחקבל אישור במקום ע"י נציגי משרד העבודה ונציגי משרד המסחר והתעשייה.

היות והנושא הזה שייך לוועדה, אז אני שואל, האם האפשר לקבל מידע מדוייק בנושא זה?

אני אעביר את השאילתא למשרד הבריאות.

היו"ר ח. גרוסמן:

י. בארי:
גם לי יש שאילתא. ב-22.1.75 פורסמה כתבה בעתון הארץ. הכותרת: "הנכים עולים, הוועדה יורדת". מדובר כאן על ועדה לקביעת אחוזי נכות בבאר-שבע, שנמצאת לא בקומת קרקע, והתכתבות עם הממונה על שירותי הבריאות במשרד, על הקשיים של הנכים לעלות במדרגות לוועדה הרפואית לנכים. הרשימה אינה מעמידה את משרד הבריאות באור יפה ביותר, ואני גם לא ראיתי תגובה עד היום. אולי נשלחה תגובה ע"י הדוברת. זאת השאילתא שלי.

נעביר את השאילתא לשר הבריאות.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני רוצה למסור כמה דברים. חה"כ דיציאן מבקש לא לקיים את הדיון על הסעיף בחוק ביטוח בריאות ביום חמישי הקרוב, מאחר וחברי הוועדה רוצים לעיין בהשגות. אני מודיעה, אנחנו נדחה את הדיון בסעיף הזה, אבל, לא את הישיבה. בשבוע זה ביום חמישי אנחנו נקיים דיון על המסקנות בעניין מצב שירותי הריפוי. ביחס להשגות שהוגשו לוועדה על סעיפי החוק - חלק מההשגות כבר מרוכז. אני משערת שיהיה קשה לכל אחד לעבור על כל החומר שהוגש. אנחנו מכינים בשביל כל חבר ועדה חמצית של ההשגות על כל סעיף וסעיף. חלק מהחומר מוכן והוא ישוכפל עוד היום ומחר אפשר יהיה לקבל אותו. החלק השני יהיה מוכן עוד השבוע לקראת הדיון בשבוע הבא, אפשר יהיה להתכונן. את הישיבה של הוועדה על החוק ביום חמישי הבא, אני מבקש לקיים בירושלים, כי באותו שבוע יש כינוס ארצי של הקונגרס היהודי העולמי.

אני מציע שהישיבה חתקיים בשעה 10.00.

ה. זיידל:

היו"ר ח. גרוסמן:

בסדר.

אנחנו עוגרים לסדר היום והוא:

חוק לטיפול בחולי נפש (תיקון מס' 2), תשל"ב-1972

הוגשה לנו הצעה תיקון בהתאם להערות שהיו בישיבה שנעדרתי ממנה, ואני מודה לחה"כ בארי שהחליף אותי, ושמעתי שזה היה ענייני מאד וטוב מאד.

אני מוסרת את רשות הדיבור ליהודית קרפ ממשרד המשפטים, אשר לזוהתה אוחנו בעבודתנו בכמה חוקים.

י. קרפ:

הנוסח הלבן שבפניכם הוא נוסח מחודש שנערך לאור סיכומים שהגענו אליהם בוועדת המשנה וחוק התאמה לנוסח חוק מפגרים שעבר את ועדת החוקה, כיוון שדנו באותה מטרה, התאמנו את הנוסח, אם כי יש כמה שינויים שמחייבים.

כיוון שועדת המשנה ישיבה על הנושא, אני רק אומר במלים קצרות את עיקר הבעיות שפה, ואח"כ נעבור סעיף סעיף ונראה מה הנקודות שנשארו לפתרון.

הבעיה של הכרזה על אדם כחולה נפש, היא בעיה עדינה ומסובכת^{למדי} קביעה שאדם חולה, דווקא משום שידועים כי בארצו מסויימות נעשה שימוש בעניין, שלא לגוף העניין, אלא מנימוקים אחרים.

אנחנו סברנו, שהנושא של טיפול בעצור או אסיר חולה נפש, מצריך הסדרים בהוק ולא להיות מושאר לשיקולים אדמיניסטרטיביים של לוחות המשטרה או נציבות שירות בחי הסדרה.

עשינו תיקון קודם בחוק לבתי סוהר, והסדרנו את ההעברה של אסיר חולה נפש שמצבו מצריך אישפוז וקבענו סייגים, שלא אדם אחד, לפי שיקולים שלו, אלא קבענו מסגרת שתהיה מוספת בחוק שתבטיח שכאן מדובר באדם חולה נפש.

אבל, לגבי אדם שהוא עדיין לא בגדר אסיר, אלא בשלבים המוקדמים של המשפט - ההסדרים, או שלא היו, או שהיו אבל לא שלמים, והוצעה באה להשלים. ההצעה באה לקבוע, כבר בשלב של אדם חשוד ונמצא במעצר, אפשר בפרוצדורה, שהמעצר יהיה באשפוז בבית-חולים לחולי נפש, או באגף הפסיכיאטרי בבית המעצר, והחוק קובע מתי מגיע לאישפוז ומה הזכות שלו כאשר נמצא באישפוז, כל זמן שהוא עדיין במעצר.

את השלב השני, בית המשפט קובע, או שעשה את המעשה ולא אחראי למעשיו, או לא מסוגל לעמוד לדין - זה מוסדר בחוק לטיפול בחולי נפש. אני מציעה שנקרא וגתייחס לעניין.

"6א. (א) ציווה בית משפט על מעצרו של אדם והוא סבור, על יסוד חוות דעת של רופא פסיכיאטר, כי העצור חולה וכי מצבו מצריך אישפוז, ושאי בית המשפט לצוות שהמעצר יהיה בבית חולים או באגף פסיכיאטרי של בית סוהר, ובלבד שצו כזה לא ינתן אלא בנוכחות סניגורו של העצור ושהעצור לא יועבר לבית חולים אלא לאחר גמר החקירה."

בסעיף הזה התעוררו שתי שאלות.

השאלה הראשונה, האם המלים "אלא לאחר גמר החקירה" מבטיחות במידה מספקת את זכותו של עצור, או שיש לקבוע הזדאה אחרת, שתבטיח שהעצור יועבר בשלב שתיגמר חקירתו שלו. בעניין זה נתבקשה המשטרה לגבש את עמדתה, אם היא יכולה לתפקד בצורה יעילה אם ייכתב נוסח מצומצם יותר. כאן אני מבקשת שחישמע עמדת המשטרה.

ר. טל:

עמדת המשטרה היא כי לא ניתן לצמצם את מה שכתוב בסעיף. מכיוון, שהחקירה לא תמיד מסתיימת עם גמר חקירתו של עצור אחד. ישנם מקרים שיש הסתעפויות וצריך לשוב ולחקור את העצור. במידה והיו מחליטים "בגמר חקירתו שלו", היה המצב מפריע לחקירה. זה דבר שיכשיל את מהלך החקירה והמשטרה לא מסכימה לזה.

דבר נוסף - העצור לא יכול להיות מאושפז עד אין סוף. החוק מגביל את הזמן מכסימום ל-60 יום. כך שהבעיה לא תמיד של ישיבה במעצר אין סופי.

י. בארי:

היו שתי השגות על ההצעה הנוכחית. אחת - קיצונית, ואחת - מתונה יותר. חה"כ דיציאן גרס, למן הרגע הראשון יש להחזיק אותו בבית-חולים או באגף פסיכיאטרי של בית הסוהר. כך גם ההצעה הועלתה על ידי במליאת הכנסת, ואז שר המשטרה הסביר, שיהיו קשיים אם נאלץ לקיים את חקירת העצור בהיותו בבית-חולים ולכן אי-אפשר להחזיקו בבית-חולים לפני גמר החקירה. לכן, העליתי אני בישיבה הקודמת של הוועדה את ההצעה, אולי לפחות ניתן להתפשר עד גמר חקירתו שלו. חה"כ דיציאן היה יותר קיצוני ואמר, מן הרגע הראשון. היום קבלנו את התשובה, שלא. כל עוד לא תיגמר החקירה, אין מקום לאשפז אותו. אני עומד על דעתי, לפחות עד גמר חקירתו שלו.

היו"ר ח. גרוסמן:

כתוב פה כך: המעצר יכול להיות או בבית-חולים או באגף פסיכיאטרי. למעשה, יש אפשרות להחזיק באגף פסיכיאטרי של בית סוהר. אי-אפשר להעביר את העצור לבית-חולים, אלא לאחר גמר החקירה.

י. קרפ:

ההגבלה בסיפא היא באמת מתייחסת להעברה לבית-חולים. משום, שאם הוא מאושפז באגף הפסיכיאטרי של בית הסוהר, מבחינת המשטרה לא מתעוררת הבעיה של החקירה שלו. שונה הדבר, אם הוא מועבר לבית-חולים מחוץ למשטרת המשטרה. לכן, האפשרות בידי השופט כפולה. הוא יכול להורות או באגף פסיכיאטרי של בית הסוהר - זה לא תמיד אפשרי, ואז ההוראה תהיה שהוא יועבר לאישפוז.

ל. דיציאן:

מה הרוחתם מזה שבית המשפט ישאיר בבית הסוהר.

י. קרפ:

נניח שהוא עצור לתקופה של 15 יום והחקירה מסתיימת אחרי 3 ימים, אפשר להעביר אותו ואז הוא יהיה מאושפז. כל זמן שחוקרים אותו, הוא יהיה בידי המשטרה. ברגע שהחקירה מסתיימת הוא מועבר לבית-חולים.

ל. דיציאן:

אני מתפלא מאד. נסוח החוק שקבלנו הוא למעשה לא שונה במאומה מהנסוח

הקודם.

י. קרפ:

הוא לא התיימר לשנות. עדיין לא גובשה עמדה.

ל. דיציאן:

אני מוכרח לומר, לא רק לאחר חקירה בכלל או חקירתו, כפי שהציע חה"כ בארי, אלא גם לפיסקה האחרונה "בנוכחות סניגורו" כפי שעומדת כאן, אין כל ערך. מה זאת אומרת, בנוכחות סניגורו? ואם אין לו סניגור. אז בית-משפט חייב או לא חייב להעמיד לרשותו סניגור. אנחנו מדברים בהז-אדם שיש חשד שהוא חולה רוח. במקרה זה כתוב בהמשך, אם לא ראוי להביא אותו לבית-המשפט, אפילו לא בנוכחות סניגורו יוציאו צו. אני מציע כאן, אם החקירה נגמרת אחרי שלושה ימים, אז צריך לשחרר אותו. ואם זה דבר מסוכן ביותר, יש לי ספק רב אם יעבירו אותו לבית-חולים. בן-אדם שהוא חולה רוח, ויש סכנה שהוא חולה, להחזיק בבית מעצר ביחד עם אנשים פושעים או חשודים כפושעים!?

יחזיקו באגף פסיכיאטרי.

היו"ר ח. גרוסמן:

לא כתוב שום דבר בענין זה.
אני לא חושב שזה משתמע מהנסוח הזה.

ל. דיציאן:

אפשר לומר את זה יותר במפורש.
מפה אפשר להבין, שאם אין אגף
פסיכיאטרי, אז מחזיקים אותו כתנאים אחרים. חה"כ דיציאן צודק.

היו"ר ח. גרוסמן:

ה. זינדל:
אני רוצה להצטרף לעמדה האומרת למחוק
את הסיפא של תיקון החוק, שעצור לא
יועבר לבית-חולים אלא לאחר גמר החקירה. הפסוק עומד בסתירה לכל מה שנאמר
למעלה ודווקא באורגניזל זה הרבה יותר בהיר.

במקום להקל לפי רוח הדברים שהושמעו
בוועדה, אתם החמרתם.

היו"ר ח. גרוסמן:

רצינו להקל פה ולצמצם רק לבית-חולים.

י. קרפ:

אם רוצים לצמצם, אז בצורה יותר
ברורה.

ל. דיציאן:

אני מציעה לכתוב, ובלבד שזו כזה לא
יינתן, אלא בנוכחות סניגורו. חייבים

היו"ר ח. גרוסמן:

לומר שצריך להיות סניגורו.

חוק סדר הדין הפלילי חוקן בחודשים
האחרונים. לדאבוני, לא בידי יהודית
ולא בידי נמצא הנוסח המתוקן. בנוסח המתוקן הרחיבו את הסמכות למנות
סניגור. לדעתי, צריך לראות את הנוסח הזה.

י. בארי:

נוסח התיקון הוא בין היתר: נאשם
מחוסר אמצעים, או יש חשש שהוא
חולה נפש, רשאי בית המשפט למנות לו סניגור. תיקון החוק מאמץ את הסדר
הקיים, גם לגבי השלבים המוקדמים ביותר. התעוררה שאלה אם להוסיף כאן
את המלים: "ואם אין לו סניגור, ימנה סניגור". חשבנו בדבר ומצאנו
שזה מיותר.

י. קרפ:

מה מפריע להכניס את זה?

היו"ר ח. גרוסמן:

אני מציעה שנאמר כאן: "ובלבד שזו
כזה לא יינתן, אלא בנוכחות סניגורו, ואם אין סניגור, ימנה לו, והעצור
לא יועבר לבית-חולים, אלא לאחר גמר חקירתו."

י. קרפ:

אני מבקשת בנקודה: "לאחר גמר חקירתו"
לאפשר לנו הסתייגות, אם נראה לגבול?

להסתייג.

כאן נאמר, על יסוד חוות דעת של
רופא פסיכיאטר. חסרה חוליה. איך

פ. שינמן:

מקבלים את חוות הדעת של הרופא הפסיכיאטר? במידה ושופט בית המשפט
גוזף הוראה, שעצור ייכדק - אני מבין שהוא נכדק ואז באה חוות הדעת.
מה אם אין בית המשפט נותן הוראה להבדק? איך מתקבלת, באופן רגיל,
חוות דעת של רופא פסיכיאטר? כל ההצעה הזאת באה כדי למנוע מאתנו
מחשבה כפי שהדברים נהוגים במדינות אחרות. מצד חה"כ דיציאן אני רואה,
להיפך - יש נטייה דווקא להחיש את ההעברה לבית-חולים. אני חושב שהצעת
החוק באה במטרה הפוכה, לא להכריז כל כך מהר על האיש שהוא חולה נפש
והוא זקוק לבית-חולים. השאלה שמתעוררת כאן היא, איך מקבלים את חוות הדעת?
מי קובע את זה? החוליה המשפטית הזאת, של חוות דעת של פסיכיאטר חסרה כאן.

י. בארי:

הסוגיה שחה"כ שינמן נוגע בה, אינה שייכת לכאן. קיימת פקודת דיני ראיות ושם נאמר במפורש כיצד מוגשת חוות-דעת של רופא לבית-המשפט. באותה שאלה, כיצד מגישים - הפרוצדורה של הגשת תעודה אינה נוגעת לחוק הזה.

מ. ידיד:

מי שמבקש את זה, חייב להמציא את חוות הדעת הזאת.

י. בארי:

אחרת אי-אפשר לעצור אותו באגף פסיכיאטרי. נניח, שהמשפחה יודעת שהוא חולה נפש, היא מביאה חוות-דעת.

היו"ר ח. גרוסמן:

אם רופא פסיכיאטר נותן אישור שהוא חולה נפש ומחברר שהוא נתן את זה כדי לשחרר אותו. זה לכול להיות. אבל אז אנה אנחנו באים, אם לא יהיה לנו אמון?!

פ. שינמן:

בסעיף ג' יכול רופא מחוזי לבדוק.

היו"ר ח. גרוסמן:

פה מספיק רופא פסיכיאטר. פה מדובר על חשש. עוד לא נפסק שהוא חולה נפש. אז אם רופא פסיכיאטר מגיש חוות דעת, אז החשש נשאר חשש.

י. קרפ:

אם המשטרה תגיש את התעודה, או קרוב משפחה, העניין הזה מוסדר בסדר הדין, בפקודת הראיות. אני רוצה להוסיף, העניין עובר את שיקול הדעת של בית המשפט. אפילו אם יש לו תעודה של רופא פסיכיאטר, הוא יכול לצוות, נוסף לכך, על בדיקה רפואית ע"י פסיכיאטר מחוזי.

ל. דיציאן:

מה הפחד ומה מפריע למשטרה, אם האיש נמצא באגף פסיכיאטרי של בית הסוהר? למה גם אז היא מתנגדת לכך שזה יהיה כל עוד שנמשכת החקירה?

ר. טל:

הסעיף אומר, כל עוד יש חקירה, לא יעבור לבית-החולים. באגף פסיכיאטרי הוא נמצא במשמורת של המשטרה.

ל. דיציאן:

זה לא כתוב בסעיף.

היו"ר ח. גרוסמן:

הדבר החמור ביותר לפי החוק הזה הוא, שעציר, שיש חשש שהוא חולה נפש, כל זמן החקירה, יישאר יחד עם כל העצירים. כי אנחנו יודעים, שאין אגף פסיכיאטרי בבתי הסוהר.

ד"ר מאיר:

בבית המעצר באבו-כביר ובאחרים, אין אגף פסיכיאטרי והיה מקרה שהביאו אלי נאשם אחרי ההאשמה, והיה חשש שהוא יברח. אז הייתי צריך לבקש רשות מיוחדת מרמלה מהאגף הפסיכיאטרי לקבל אותו, והם עשו לי טובה וקבלו אותו. הם מתנגדים לקבל אנשים לפני פסק הדין.

החוק הוגש מצדנו על-מנת להקטין

את העוול של העצורים. ישנם מקרים, שבהם עוצרים אנשים שלא נשאו את"כ לחקירה, וביניהם יש חולי נפש שבינתיים הם סובלים. לרבים אין קרובים שיבואו לדרוש בדיקה. המשטרה בוודאי לא תזמין את הרופא הפסיכיאטר, אלא אם יש צרות. אני חושב, שגם בשלב זה צריך להיות סידור.

היו"ר ח. גרוסמן:

זה מה ששאל חה"כ שינמן.

אנחנו הופתענו מן התיקון שהוגש היום.

ש. נעמן:

השאלה של חה"כ שינמן הפוכה ממה
שד"ר מאיר אומר. ד"ר מאיר אומר,
ככל המוקדם להוציא אותו ולאשפז אותו.

י. בארי:

זה דבר אחד. הרבר השני שהוא אמר,
מי יתערב כדי לקבל חוות דעת שהוא

היו"ר ח. גרוטמן:

חולה נפש.

איני יודע כיצד המשטרה חושבת פה
להחזיק אנשים באגף פסיכיאטרי. אם
זה חשוד בחיפה והחקירה מתנהלת במחוז הצפון,
תוך כדי החקירה באגף פסיכיאטרי ברמלה?
מבחינת המשטרה זה בלתי אפשרי
לביצוע.

ש. נעמן:

אני רוצה להתייחס להצעה הזאת.
הבינונו שההצעה מתיימרת לכך, שבאם מובא אדם למעצר,
חיק נגדו, יכולים להיות פה כמה שלבים. יש אדם שמבצע
עבירה חמורה, משום מה יש לו "קיס" והמשפחה טוענת,
האדם חולה נפש. אז המטרה של החוק, לאפשר
לשופט, אם באמת התעודה מרופא פסיכיאטר פרטי
מעוררת חשש סביר, לומר: אני לא יכול לסמוך
על כל אדם שיגש לרופא פסיכיאטר פרטי, אז
אני נותן צו מעצר, אבל שהוא יוחזק באגף פסיכיאטרי
של בית הסוהר.

אח"כ יש נסיבות אחרות. ביצוע עבירה,

אבל, תוך כדי הופעה אצל השופט מעורר חשש שהאדם
באמת חולה נפש. אי-אפשר לשלוח לבית-החולים,
אז זה גם פתרון המצב. אבל למה צריך לעשות
עד גמר החקירה? אפשר לומר, אלא תעבירו לבית-החולים
ותחזירו אלי חוות דעת אם האדם חולה נפש, ואז אין
מקום להחזיק אותו בין פושעים, אלא שבזמן
החקירה הוא יהיה בבית-החולים.

היו"ר ח. גרוטמן:

אם אתם אומרים, הסתייגות בשם הממשלה,
אז הממשלה מורכבת מכמה משרדים.

באיזה פסקנות אתם אומרים, אנחנו מכניסים
הסתייגות בשם הממשלה, כאשר לא תאמתם
עם משרד הבריאות. אני מבינה שהחוק הזה הוגש
ע"י משרד הבריאות?

י. בארי:

לא.

היו"ר ח. גרוטמן:

אני הבנתי שלחוק הזה שתי מטרות:
מטרה אחת, לא להחזיק עציר, שיש
חשש שהוא חולה נפש ביחד עם עצירים אחרים.
המטרה השנייה, לא לפטוק מיד על אדם שהוא
חולה נפש ולהחזיק אותו בבית-חולים. אלה שני
דברים כאילו מנוגדים. צריך למצוא את השביל בין
שני הדברים. אם זה ישאר כפי שאנחנו מציעים,
אני חושבת שמבטיחים את שני האגפים. הצעתנו היא:
"לאחר גמר חקירתו" ולהבטיח שיהיה סניגור.

י. קרפ:

אני רוצה להבהיר. מאד מפתיע
שמשרד הבריאות נוקט בלשון מופתעת, כאשר
ההצעה הכחולה הוגשה כמו ההצעה הלבנה,
נאמר פה, לאחר גמר החקירה. עשינו שינוי
לגבי האגף הפסיכיאטרי. נכון ששתי מגמות
לחוק הזה. אבל יש נקודת הסתכלות שלישית
והיא: מדובר בעצור שמתנהלת נגדו חקירה,
ובאותה מידה שיש להבטיח את שני האלמנטים,
יש להבטיח גם שענין החקירה לא ייפגע,
ובאמת ההצעה היתה הצעת פשרה בין שלושת
המגמות האלה: היא תאפשר למשטרה לפעול
בצורה חקינה, היא תבטיח במהירות האפשרית
העברה לבית-החולים למי שראוי לאשפוז
ותהיה בקורת של בית-המשפט.

אנחנו סברנו, כיוון שקיים אגף פסיכיאטרי,
אפשר במקרים מסויימים לנצל אותו. זה מותנה
ביכולת הקליטה שלו. אם יחול הכלל, שהצו יהיה
בבית-חולים לחולי נפש, אז מתעוררת הבעיה,
שזאת מסגרת מחוץ לשליטתה של המשטרה וענין
החקירה יכול להפגע. לכן באה

הפשרה, כאשר חסתיים החקירה, הוא יועבר.

אני לא מתחייבת שנגיש הסתייגות.
אנחנו נדון עוד בזה. יש פה שני אינטרסים, אני מניחה שיהיו מקרים
במידה והענין בולט, שגם המשטרה תעורר את זה. מצד שני, יכול קרוב
של חולה לעורר את הענין.

היו"ר ח. גרוסמן: הכעיה היא כאשר אין לו משפחה.

ל. דיציאן:
ניסיתי להבין לפי דברי ההסבר מה
המטרה, ואני קורא את דברי ההסבר
לסעיף 6א: "על פי ההוראות המוצעות, יכול בית המשפט, כל אימת שהוא
מצווה על מעצרו של אדם, להורות מיד שהמעצר יהיה בבית חולים, אם נוכח,
על סמך ראיות רפואיות המוגשות לו לשם כך, שהעצור הוא חולה נפש ומצבו
מצריך אשפוז. המעצר בבית-החולים יבוצע רק לאחר גמר החקירה הפלילית של
המשטרה, כדי למנוע במידת האפשר פגיעה בשלביה הראשונים של החקירה."

אני מוכרח לומר, כאן מלה אחת
מתנגדת לשניה. נוסף לכך, אני ער לעובדה שההצעה באה לפי המלצת
הוועדה לסדר הדין הפלילי בראשותו של השופט לנדוי, ואני עדיין רחוק
מאד מלהיות משוכנע שההמלצות שהוצעו ע"י הוועדה הזאת, מתאימות
להצעת החוק. מה שמוצע כאן, זה למעשה אשליה וההצעה אינה נותנת שום
דבר, לא לעצור ולא ליתר העצורים. כאילו שנעשה דבר, אבל למעשה לא
נעשה שום דבר.

אני מציע, שיהיה באמת מה שנאמר כאן
בדברי ההסבר, שהשופט, אם הוא משוכנע שהוא חולה נפש, רשאי מיד לצוות
על אחזקתו בבית-חולים או באגף הפסיכיאטרי של בית הסוהר.

היו"ר ח. גרוסמן: זה כתוב.

ל. דיציאן:
הוא לא יכול מיד, אלא רק לאחר
גמר החקירה.

פ. שינמן:
אני חושב, אם חוות דעת של רופא
פסיכיאטר קובעת, אז היא קובעת.
אם חוות הדעת אומרת שיש חשד גדול בקשר למצבו של עצור זה, אז לא
צריך שיהיה כתוב: "רק לאחר גמר חקירתו". השאלה היא מה עדיף יותר,
פגיעה בשלביה הראשונים של החקירה, או שעצור, חולה נפש, יהיה מוחזק
בין שאר העצירים. צריך להחליט, אם חוות הדעת קובעת או לא קובעת.
אם יש חוות דעת, צריך בית המשפט, מלכתחילה, בעצומה של החקירה,
לצוות להעביר לבית-החולים או לאגף הפסיכיאטרי והחקירה תימשך שם.

היו"ר ח. גרוסמן: לפי הצעה זאת, צריך להיות כך:
ובלבד שצו כזה יינתן בנוכחות
סניגורו, ואם אין לו סניגור, ימנה סניגור, והעצור לא יועבר לבית-חולים
אלא לאחר גמר חקירתו, ועד אז יוחזק באגף פסיכיאטרי. זאת כוונתך?

פ. שינמן: כן.

י. בארי: ואם אין אגף פסיכיאטרי?

י. קרפ: אני רוצה להבהיר. השאלה של יישום
של ועדת לנדוי היתה במסגרת המלצה

ושם דנו באינטרסים של המשטרה.

היו"ר ח. גרוסמן: בהסבר נחמס רק אינטרס של המשטרה.

י. קרפ: כי אינטרס של הגנת האסיר מעוגן בחוק
עצמו. אנחנו רוצים להוסיף את ענין
החקירה.

האם אפשר לקבל את המלצות ועדה
לנדווי?

ל. דיציאן:

כן.

י. קרפ:

יש פה אי-הבנה בין שני המשרדים.
אני מציע והיה רצוי, ששלושת המשרדים:

מ. ידיד:

המשפטים, משטרה ובריאות ישבו ביחד ויחאמו ביניהם מה אפשר לעשות, כדי
שנוכל לקבל את ההצעה הטובה ביותר והיעילה ביותר. ההצעה צריכה מצד אחד
לא לפגוע בעציר שהוא חולה נפש, ומצד שני, עד גמר החקירה שהוא באמת לא
יסבול.

צריך לתת להם הנחיות.

היו"ר ח. גרוסמן:

באופן אובייקטיבי קיימת כאן סתימה.
מצד אחד, הגישה שחולה נפש לא ימצא

י. בארי:

ביחד עם עצירים אחרים, ומצד שני, אדם שאינו חולה, יאושפז במסגרת מחלקה
זאת או אחרת של חולי נפש. שתי המגמות נוגדות זו את זו.

נקודה שלישית, שעליה לעת עתה איני
רואה כיצד ניתן להתגבר - אם מופיע נאשם חשוד, ואין מי שיטען שהוא חולה
נפש ואיש אינו יודע. לדעתי, במקרה כזה, לפחות במסגרת הנוכחית, אנחנו
לא נוכל לתת חשובה. לכן, כדי ליישב את הסתירה האובייקטיבית, אין צורך
להחזיר אל הממשלה. אנחנו צריכים להכריע, ונקודת המוקד שצריך להכריע
בה היא, מתי מבוצע צו אישפוז - האם מיד ברגע ששופט קובע, על יסוד
חוות-דעת פסיכיאטרית שיש לאשפוז, או אחרי גמר הקירח, או אחרי גמר
החקירה בכלל.

ומה בענין אגף פסיכיאטרי?

היו"ר ח. גרוסמן:

הואיל ובמרבית בתי הסוהר אין אגף
פסיכיאטרי, העניין הזה נשאר בגדר תיאוריה. לכן, צריך להחליט באיזה

י. בארי:

שלב מעבירים את העציר אל בית-החולים.

אני חושבת שמיצינו את הנושא.
אני אעמיד להצבעה. בענין של

היו"ר ח. גרוסמן:

"ימנה לו סניגור" אין חילוקי דעות.

מי בעד זה שישאר כמו שכתוב כאן:
"לאחר גמר החקירה?" ומי בעד "לאחר גמר חקירתו"?

התקבלה ההצעה שיהיה כתוב:

"לאחר גמר חקירתו".

הצעתי היא לא רק לאחר חקירתו, אפילו
ברגע שמגיעה חוות-דעת של רופא

פ. שינמן:

פסיכיאטר, תיכף ומיד לקבוע ולא להשאיר אותו.

הפשרה באמצע. אם תגיש נוסח, נעמיד
את זה להצבעה.

היו"ר ח. גרוסמן:

אני רוצה שירשם כי במקרה הצורך
לאפשר לנו להגיש הסתייגות. אנחנו

י. קרפ:

עוד נדון בזה.

אם תוגש הסתייגות שחובא לידיעת
חברי הוועדה.

י. בארי:

אם תהיה הסתייגות של הממשלה שיהיה
כחוב במקום "חקירתו" "חקירה"

היו"ר ח. גרוסמן:

או יהיה דיון.

"(ב) בית משפט או שופט רשאי לצוות,
בין לפי בקשת בעל דין ובין מיזמתו,
שהעצור ייבדק בדיקה רפואית כדי לקבוע אם הוא חולה."

י. קרפ:

זה סעיף שנוחן לבית המשפט אפשרות
או להתייחס לחוות-דעת של רופא או ביזמתו הוא מצווה שהעצור ייבדק
בדיקה רפואית. כאן עורבבו המלים. צריך להיות: "בית משפט רשאי
לצוות וכו'".

היו"ר ח. גרוסמן:

על סעיף זה אין חילוקי דעות.

"(ג) ניתן צו כאמור בסעיף קטן (ב),
רשאי פסיכיאטר מחוזי להורות על אשפוז
העצור לצורך הבדיקה, ובלבד שהאשפוז לא יעלה על תקופת תקפו של צו המעצר."

י. קרפ:

סעיף זה בא כדי לתח כלים מעשיים.

מי זה בעל דין, לא צריך הסבר?

פ. שינמן:

כל אחד מן הצדדים.

י. בארי:

הסיפא - "ובלבד שהאשפוז לא יעלה על
תקופת תקפו של צו המעצר" - ואם

מ. ידיד:

באמת יתברר שהוא חולה?

זה לא שייך למעצר. אנחנו דנים
רק במעצר.

י. בארי:

"(ד) צו כאמור בסעיף זה ניתן לעיון
חוזר ולערר כאמור בסעיפים 33 עד 35

י. קרפ:

לחוק סדר הדין הפלילי, חשכ"ה-1965."

זה שיפור מה לעומת הנוסח שהוצע
בכחול. התעוררה שאלה איך מערערים. סעיף 33 דן בעיון חוזר. "עצור
ותובע רשאים לפנות לבית המשפט בבקשה לעיון חוזר בהחלטה שניתנה על ידיו
בבקשה בענין שחרור בערובה, לרבות בהחלטה לפי סעיף זה, אם נתגלו עובדות
חדשות או נשתנו נסיבות והדבר עשוי לשנות את החלטתו הקודמת של בית המשפט."
נוסף לזה כשאינן עובדות חדשות, יש אינסטיטוציה של ערר או בקשה לעיון חוזר
לפני בית המשפט שלערוער שידון בערר בשופט אחד. ניתנה החלטה בערר ע"י
בית המשפט המחוזי וטרם הוגש כתב אישום על החשוד בעבירה, רשאים העצור ותובע
לערר עליה לפני בית המשפט העליון שידון בערר זה כשופט אחד. סעיף 35.
"בעיון חוזר ובערר רשאי בית המשפט לקיים החלטה שעליה עוררים, לשנותה או
לבטלה ולתת אחרת במקומה." אותה פרוצדורה שקיימת לעצם החלטה לעצור בן-אדם,
תהיה קיימת גם לגבי דרך אישפוז שלו, בשינויים המחוייבים. צריך להוסיף
את המלים "בשינויים המחוייבים" בסוף סעיף קטן ד'.

י. בארי:

עוררתי את השאלה, האם הגשת ערר מעכבת את ביצוע
הצו. כשנאמר כאן: "צו כאמור בסעיף זה ניתן לעיון חוזר ולערר כאמור בסעיפים
33 עד 35." יש פה מספר סוגים של צווים, ביניהם צו בדיקה. לפי סעיף קטן ב'
רשאי בית המשפט לצוות על בדיקה. נניח, שהחשוד רוצה לערוער על צו בדיקה, בינתיים
מחעכבת הבדיקה, או מגישים את הערר כאילו לא הוגש הערר?

ל. דיציאן:

אני לא חושב שזה צריך לחול על עצם העובדה
שבימ"ש מצווה על בדיקה. בזה לא נגרם שום נזק.

היו"ר ח. גרוסמן:

בכל זאת, אדם ששולחים אותו לבדיקה,
בחברה שלנו מדביקים לו חו.

זה לא רק לגבי בדיקה פסיכיאטרית. לא פעם, מציעים לאם לשלוח את ילדה לייעוץ, אז היא מתקוממת.

י. קרפ:

אנחנו אפשרנו ערעור על כל קביעה של בית המשפט, משום עדינות הנושא, ולא רוצים שיקרו דברים כאלה, שאדם מרגיש שאין לו סעד. הכלל לגבי החלטות של בית המשפט הוא, שדבר לא מתעכב, אלא אם יש הוראה אחרת. אנחנו לא רוצים לקבוע הוראה מיוחדת, כי קשה לגבש עמדה. לדעתנו, טוב היה אם בית המשפט מעכב את הביצוע, שיתן הוראה מיוחדת. לפעמים החולה מערער ואז יכול להיות שהאינטרס לא לאשפז מיד. לפעמים המשטרה מערערת ואולי האינטרס לאשפז מיד. לכן, לא סברנו שצריך לקבוע כלל מנחה בענין זה.

היו"ר ח. גרוסמן:

מה יהיה בתקופת הערעור במקרים מסויימים?

י. קרפ:

הערעור לא מעכב ביצוע, אלא אם בית המשפט קובע אחרת.

י. בארי:

אני מציע להוסיף מלים שמהן משתמע מה שאמרת עכשו. כי אם לא, עלול מישהו לערור ובינתיים את הבדיקה יבצעו.

י. קרפ:

הכלל הוא שזה לא מעכב.

י. בארי:

אפשר להוסיף: "ורשאי בית המשפט להורות על עכוב ביצועו של הצו

לצורך ערעור כאמור."

היו"ר ח. גרוסמן:

"(ה) ניתן צו לפי סעיף זה, יראו את העצור בעת שהוא נחון בבדיקה או באשפוז כנמצא במשמורת כדין ויחולו הוראות סעיפים 18 ו-19 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), תשל"ב-1971.

י. קרפ:

עיקרם לשמירה, כיוון שמדובר במי שנמצא במעצר. סעיפים 18 ו-19 מדברים על רופאים ועובדים אחרים בבית-החולים, ישתמשו בכל דרכי הזהירות כדי למנוע בריחתו של אסיר הנמצא בטיפול וכל אמצעי אפשרי למניעת בריחתו יהיה חוקי. אולם לא תתיר הוראה זו שימוש באמצעי אשר לדעת הרופאים הממשלתיים עלול לפגוע בבריאותו של האסיר. מה זה רופאים ממשלתיים? זה מוגדר בפקודה בריאות העם.

אלה סעיפים קיימים. במידה שמפעילים אותם, ניתן להפעיל אותם גם במקרה של עצור. זה לא סעיף הקובע את הזכות של העצור להשאר בבית-חולים לחולי נפש.

"6ב. צווים לפי סעיפים 6 או 6א"

וכן צו מעצר לפי כל חיקוק אחר נגד חולה, רשאי בית המשפט ליתן שלא בנוכחות האדם שעליו ניתן הצו, אם שוכנע על סמך חוות דעת של רופא פסיכיאטר שאי-אפשר לקיים את הדיון בנוכחותו או שנוכחותו תזיק לבריאותו הנפשית, ובלבד שיהא נוכח סניגורו. " זה סעיף שהתקבל כתוצאה מפניות של שופטים שאמרו, היו מקרים שהיה ברור על פני הדברים שאי-אפשר לקיים דיון בנוכחות החולה כי זה הפריע להליך המשפט התקין, או שזה הזיק למצב הגופני. הפרוצדורה היא שאי-אפשר לדון שלא בנוכחותו, והענין שאדם הוא חולה נפש לא מופיע כאחד הסייגים ואת זה אנחנו מבקשים להוסיף. המעיף גם בא להבטיח שהדבר לא ייעשה בלי שיהיה מיוצג סניגורו.

פ. שינמן:

מה נאמר בסעיף 6?

י. קרפ:
הוא דן במקרה של אדם שאעמד לדין
ונמצא שאינו מסוגל לעמוד בדין. זה
שלב יותר מתקדם שעוסקים בו. גם באותו שלב של דיון מתעוררת השאלה,
מה לעשות באותו נאשם שהוא חולה נפש, האם בכל מחיר להבטיח שיהיה נוכח
בעת הדיון? והתשובה היא לשני המקרים.

י. בארי:
בקשתי בפעם הקודמת - "אדם שעליו
ניתן הצו", אפשר להתגבר על הביטוי
הזה.

י. קרפ:
אני אעביר את זה לשלי.

"בסעיף 7 לחוק העיקרי -
(1) במקום סעיף קטן (א) יבוא:
(א) ניחנו צו בית משפט לפי סעיפים 6 או 6א לאשפוזו של חולה או
לבדיקתו או הוראת פסיכיאטר מחוזי או תעודת רופא לאשפוזו של חולה
והחולה מסרב לאשפוז או לבדיקה, רשאי הפסיכיאטר המחוזי להורות על
אשפוזו או על בדיקתו של החולה בעל כרחו." זה סעיף שקיים בחוק, אלא
שהוא מצריך תיקונים טכניים, על כן הוספנו: "צו בית משפט לפי
סעיפים 6 או 6א" והוראת בדיקה של בית המשפט לפי הפיסקה שמחאפשרת
בסעיף 6ב."

ד"ר מאיר:
האם גם סעיף 6ד' של החוק
מכוסה ע"י ההצעה שלכם? מדובר
שם על אשפוז של חולה לשם קבלת חוות-דעת.

י. קרפ:
כן. כתוב: "לאשפוז ולבדיקה"

ד"ר מאיר:
אם החולה מתנגד לאשפוז, האם השופט
רשאי לצוות על זה, או שיהיה צורך
מיוחד שהפסיכיאטר המחוזי יתן הוראת אישפוז?

י. קרפ:
הסעיף מתייחס לצו בית-המשפט
לפי סעיף 6, זה כולל את
סעיף 6ב."

פ. שינמן:
מי נותן הוראת אישפוז?

ד"ר מאיר:
פסיכיאטר מחוזי.

פ. שינמן:
בלי בית המשפט?

ש. נעמן:
זה לא לגבי חולה עצור.

היו"ר ח. גרוסמן:
יש חולה נפש שהוא מסוכן. כדי למנוע
אסון, מוכרחים לאשפוז גם בעל כרחו.

י. קרפ:
"אחרי סעיף קטן (ג) יבוא:
(ד) צו לאשפוז או לבדיקה לפי
סעיפים 6 או 6א' או הוראת פסיכיאטר מחוזי, לפי הענין, ישמשו אסמכתא
למשטרה להביא את האדם שעליו ניתן הצו, לפסיכיאטר מחוזי לשם ביצוע
הצו או ההוראה."

היו"ר ח. גרוסמן:
שוב "עליו ניתן הצו".

י. קרפ:
ילקח בחשבון גם הענין הזה.
הסעיף הזה יא לפתור קושי שהתעורר
באופן טכני. בן-אדם שנחון במשמרת המשטרה, וצריך למסור אותו לרשות שהיא
מחוץ למשמרת המשטרה, כיברגע שניתן צו אישפוז הוא יצא מרשות המשטרה.
מתעוררת השאלה איך יוטדר הענין. הסעיף הזה הוא אסמכתא.

היו"ר ח. גרוסמן:

אדם נעצר ע"י המשטרה מפני שעבר
עבירה. אח"כ יש צו שהוא חולה נפש.
אז המשטרה לא יכולה לבצע את הצו. היא מוכרחה לעשות^{צו} דרך אינסטנציה
רפואית.

י. קרפ:

זה בא כדי לגשר על החלל.

היו"ר ח. גרוסמן:

מן הדין שמשטרה לא חבצע צו אישפוז.
היא אינה אינסטנציה רפואית.

י. קרפ:

"בסעיף 8 לחוק העיקרי, ברישה,
במקום "בהוראת אשפוז" יבוא

"כשהוא מורה על אשפוז".

סעיף 8 קובע מה אפשר לכלול בהוראת
אשפוז. "8. רשאי פסיכיאטר מחוזי, בהוראת אשפוז - 1. למנות מטפלים
שיבצעו את ההוראה; 2. להורות כי מבצעי ההוראה כאמור יהיו זכאים לקבל
את עזרת המשטרה בשעת הצורך; 3. לקבוע את בית החולים בו יאושפו החולה;
4. להסמיך את מבצעי הוראת האשפוז להכנס לבית החולה, לבית חולים או
לחצרים אחרים המפורטים בהוראת האשפוז כדי לבצעה; 5. לקבוע את תנאי
האשפוז."

החוק דן בכל מיני הוראות של

אשפוז, לאו דווקא, אשפוז בעל כורחו. לכן, צריך להכניס מלה לא
מוגדרת אלא כללית.

"בסעיף 26 לחוק העיקרי, אחרי סעיף

קטן (ב) יבוא: "ג) היה החולה המאושפז עצור, חייב המנהל להגביל
זכויותיו של החולה לפי סעיף זה, במידה שהדבר דרוש לדעת המשטרה לצרכי
החקירה, כדרך שהיו מוגבלות אילו היה החולה במעצר רגיל, ובלבד שלא תוגבל
זכותו של החולה לשלוח מכתבים סגורים לעורך דינו, לשר הבריאות וליועץ
המשפטי לממשלה."

סעיף 26 דן בזכויותיו של חולה

שאושפז בבית-חולים, לשלוח או לקבל מכתבים סגורים ולקבל אורחים.
(א) חולה שאושפז בבית חולים רשאי - (1) לשלוח ולקבל מכתבים סגורים
וצרורות דואר אחרים; (2) לקבל אורחים בזמנים שיקבע מנהל בית החולים.
(ב) רשאי המנהל להגביל זכויותיו של החולה לפי סעיף זה במידה שהדבר
דרוש לדעתו מטעמים רפואיים, ובלבד שלא תוגבל זכותו של החולה לשלוח
מכתבים סגורים לעורך דינו, לשר הבריאות וליועץ המשפטי לממשלה."

מנהל בית החולים יכול לא לאפשר

לשלוח מכתב כאשר הוא סבור שזה מתנגש עם האינטרס הרפואי. עכשו אנחנו
דנים בפטריה של אדם, שנוסף על זה שהוא חולה ויש צורך לפעמים להגביל
זכויות שלו מבחינה בריאותית - יש צורך להגביל זכויות אלה מבחינת
העובדה שהוא עצור ומתנהלת נגדו חקירה. לכן, אנחנו רוצים לפנוע ממנו
להתקשר עם אנשים ולהשפיע על עדויות. אבל, רוצים גם להבטיח שזכותו
לשלוח מכתבים לעורך דינו לא תיפגע, לא משיקולים רפואיים ולא
משיקולים של המשטרה, והוא הדיון, לשלוח מכתבים לשר הבריאות וליועץ המשפטי
לממשלה.

ש. נעמן:

אם לפי הרישה הוא יגיע לאחר החקירה,
גם אז?

י. קרפ:

זה הקושי שאנחנו הסברנו, שחקירה זה
דבר מסועף ולא נגמרת עם חקירתו שלו.

היו"ר ח. גרוסמן:

מדוע חייב המנהל? מדוע לא יהיה
רשאי המנהל לפי בקשת המשטרה?

בענין הזה של החמרה, אנחנו לא
סבורים ששיקול הדעת צריך להיות

י. קרפ:

המנהל.

במידה והדבר דרוש למשטרה, זה מוצדק.

ל. דיציאן:

אם חקירתו של אדם נסתיימה ואח"כ
הוא מוחזק בבית-חולים. כמה זמן

ש. נעמן:

המנהל יהיה חייב להגביל אותו?

כל זמן שהוא עצור. כרגע שמתבטל
צו המעצר, אז אין הגבלות.

ל. דיציאן:

מנהל בית החולים חייב לבצע את
מה שהמשטרה חובעת או מה שהמשטרה

הי"ר ח. גרוסמן:

במקרים אחרים צריכה לבצע. אבל במקרה הזה, הגבול בין בית-חולים
לבית מעצר הוא מטושטש, ופה אין ברירה, כי מדובר בחולה נפש. אבל
יכול להיות מקרה של עציר שהוא לא חולה נפש והוא מאושפז בבית-חולים
רגיל. האם גם שם חייב מנהל בית החולים להגביל אותו?

המשטרה מגבילה אותו כי הוא עצור.
שומרים עליו בבית-החולים.

י. קרפ:

כאן אני רוצה לאמץ לי את עמדת הממשלה.
גם אם מאושפז עצור, לא צריך שמצבו

י. בארי:

יהיה טוב מאשר עציר רגיל וההגבלות על עציר רגיל צריכות לחול גם על
עצור כזה, למעט הזכות לשלוח מכתבים לעורך-דינו, לשר הבריאות
וליועץ המשפטי לממשלה.

בחולה רגיל נאמר, מנהל רשאי.
אנחנו באים ואומרים שכאן, לא רק
שמנהל קובע בענין זה, אלא המשטרה קובעת, ואז הוא חייב. יכול להיות
שאת אין משטרה, גם המנהל מבחינה רפואית רשאי, כמו לכל חולה. מתי
הוא חייב? אם המשטרה קובעת.

פ. שינמן:

"מנהל בית החולים רשאי מטעמים
רפואיים להגביל" - זה נראה די

הי"ר ח. גרוסמן:

משונה בעיני.

העצורים בסעיף 6 ד' באים אחרי
צו בית המשפט לבדיקה לבית-החולים.

ד"ר מאיר:

אז צריך להיות לפי הצעה זאת גם כן במשטר חמור. זה עד עכשו לא נעשה,
מכיוון שההגבלה של האיש לתנאים כאלה, במסגרת בית-החולים, לא מאפשרת
את ההסתכלות בו בצורה מתאימה. למשל, בנתניה היה אדם אשר הלך עם
רמון יד אל ראש העיריה. היה אפשר לקבל שיחוף פעולה עם האדם רק אחרי
שנחנו לו ללכת לגן, ואז התברר שזה אדם שמתוך מחשבותיו ואופיו היה
עושה את מה שרצה לעשות. אילו היינו סוגרים אותו, לא יכולנו לבצע את
הדבר. צריך חופש מסויים לשיפוטו של מנהל בית החולים, לדעתי.

הטעיה הזה מתייחס לענין של מכתבים
וביקורים. האם יכולה להיות התנגשות

י. קרפ:

אינטרסים בענין הגבלה של מכתבים וביקורים?

לא.

ד"ר מאיר:

אם לא, אז למה להתנגד לזה?

י. קרפ:

החקירה לפעמים מתכזעת בחוץ בית-החולים.
זאת אומרת, אנחנו מאפשרים לשוטר-חוקר

ד"ר מאיר:

לבוא לדבר עם חולה, וזה בסדר. זה נעשה בנוכחות איש רפואה על פי רוב,

אם נראה לנו שאנחנו צריכים לשמור על הענין הבריאותי. על זה אין שום
הוראות. זה לא משתמע?

י. קרפ: לא. ההנחה שמדובר במסגרת של
בית-חולים וזה נוהל של בית-חולים.

ד"ר מאיר: ואם המשטרה מוציאה את החולה לחקירה?

י. קרפ: היא לא יכולה להוציא אותו לחקירה.

ד"ר מאיר: עכשו היא עושה את זה.

י. קרפ: כי זה לא מוסדר.

היו"ר ח. גרוסמן: אני רואה שסימנו לדון בחוק.
רשמם את כל ההערות. איך יותר
במה לדון. לגבי הסעיף הראשון 6א' תודיעו לי מה החלטתם. אם החלטתם
תהיה מסתייגת, אביא את הענין עוד פעם לוועדה.

תודה רבה. ישיבה זו נעולה.

הישיבה ננעלה בשעה 12.45